

*Életre szóló élményt jelentett Tottival találkozni.
Mindig biztos voltam benne, hogy nemcsak
fantasztikus futballista, hanem kedves fickó is,
még ha a pályán sokszor nem is tűnik annak.
Sohasem fogom elfelejteni a találkozást.*

Minden út Rómába vezet

Hirtelen mozgolódás támadt a szobákhoz vezető folyosó ajtajánál. Christian Panucci, a rutinos hátvéd egy mosoly kíséretében udvariasan kezét nyújtott csapattársának, majd váltott vele néhány szót. A rövid párbeszédet követően Francesco Totti, az AS Roma csapatkapitánya belépett a szalonba, és kedvesen mosolygott. Tőle öt méterre Görbicz Anita állt, zavartan, megilletődve. A jelenet egy westernfilmet idézett, a két hős, a világbajnok focista és a világ legjobb kézilabdázója, a bálvány és a rajongó állt egymással szemben. Bár feszültségnövelő zene nem hangzott fel, tudtuk, hogy nem mindennapi pillanatokat éltünk át. Az álom valósággá vált, összejött a nagy találkozás!

Rövid bemutatkozást követően elmondtuk a világsztárnak, miért is jöttünk, s az addig félénken, a háttérben meghúzódó Anita előrébb lépett, majd átadta a dedikált kézilabdát Tottinak, „Per mio giocatore preferito” („Kedvenc játékosomnak”) felirattal. A Roma örök tízese nem hazudtolta meg önmagát, rögvest dekázott néhányat a számára talán szokatlanul kicsinek tűnő labdával, majd a nagy páros összeállt néhány fénykép erejéig. Szinte vég nélkül kattogott a fotómasina, nehogy egy közös pillanatról is lemaradjunk, elvégre az utókor bizonyára a fejünkre koppintott volna, ha nem dokumentálnánk megfelelően a történéseket. Tottin nyoma sem látszott a pályán néha visszaköszönő pökhendiségnek és gőgnek, kedves mosollyal állt össze a fotókra, még egy-egy kacsintás is jutott mindenkinek. Mielőtt pusztit adott volna Anitának, csak annyit jegyzett meg: – Remélem, a férjed nem lesz féltékeny!

Lám-lám, az olasz játékosnak, akiről gúnyolódó viccek tucatjai jelennek meg hazájában, még humora is van! Totti reggelihez készülődött, így időnk lejárt. Sűrű köszönetnyilvánítás mellett mámorosan léptünk ki az edzőtábor ajtaján, Anita sokáig meg sem szólalt, aztán hirtelen kibukott belőle: – Ugye mondtam, hogy kedves lesz!

Fotók: Baranyai Edina

Fotók: Baranyai Edina

Aztán befutott Danilo is, és végre bejutottunk a falakon belülre, udvariasan leültettek minket az étterem melletti szalonban, ahol a klub által nyert kupákon kívül megcsodálhattuk a Roma egykori „örökös” hátvédje, a brazil Aldair visszavonultatott mezét, csupa egyedi relikviát. Mi azonban más miatt jöttünk.

– Francesco már felébredt – közölték.

Újabb negyedóra telt el. Vajon mi tarthat ennyi ideig?

És akkor...

... hirtelen mozgolódás támadt a szobákhoz vezető folyosó ajtajánál. Christian Panucci, a rutinos hátvéd egy mosoly kíséretében udvariasan kezét nyújtott csapattársának, majd váltott vele néhány szót, és ... De innen már ismerik a „nagy találkozás” koreográfiáját.

Amikor az edzőtáborból távozva újra Róma, pontosabban a Stadio Olimpico felé vettük az irányt, valamennyien sűrű telefonálásba kezdtünk, mindenki azonnal szerette volna elújságotlani, kivel is hozta össze jó sorsa.

*Ha igazán
eksztázisban
játszom, akkor
általában így örülök
a góljaimnak.*

EKSZTÁZIS

Ha igazán ekstázisban játszom, akkor általában így örülök a góljaimnak, de nem tudatos, hanem teljesen ösztönös a mozdulat, ne gondoljon senki előre megkoreografált örömrre. A góloknál jobban már csak a gólpaszok után tudok örülni, talán még fontosabb is, ha a társam talál be, mint amikor én lövök gólt. Ha felpaprikázott hangulatba kerülök, akkor rámosolygok az ellenfélre is. Talán sokan azt gondolják, hogy mérkőzés közben szó szerint megsüketül az ember, és nem hall semmit, de ez nem igaz. Az edzői utasítások mindig eljutnak az agyamig, még lerohanás közben is meghallom a tanácsokat, és persze előfordul az is, hogy én kérek segítséget kívülről. Akármennyire is az látszik rajtunk tehát játék közben, hogy esetleg valahol máshol jár az eszünk, valójában százszázalékosan az adott szituációra koncentrálunk.

Fotó: Bölcsföldi István Péter

”
A hangulatomat illetően bizonyos tekintetben a fotózások, forgatások az edzésekhez hasonlítanak, hiszen nagyon nehezen szánom rá magam, hogy elinduljak, mivel mindig a szabadnapjaimra esnek a felkérések. Amikor megérkezem, biztosan látják rajtam, hogy nem vagyok túl lelkes, ezen változtatnom kellene. Viszont magát a fotózást már mindig élvezem, hiszen kinek ne imponálna, amikor profik sminkelik és alakítják a frizuráját, vagy éppen szép ruhákba bújhat bele. Ezeket utcán talán föl sem venném, de a fényképeken gyönyörűen néznek ki.”

”
 Az E.ON-os fotózások mindig érdekesen alakulnak, hiszen ha álmosan, fáradtan indulok is el rájuk, a nap végére garantáltan elfáradnak a nevetőizmaim, mert Szécsi Zoliból, Balogh Gabiból és Zsivoczky Attilából vég nélkül dőlnek a poénok, sokszor már a hasam is fáj a rengeteg nevetéstől, a fotók kedvéért még fegyelmeznem is kell magam.”

